

Arrest

nr. 38 008 van 29 januari 2010
in de zaak RvV X en X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2009 en 21 oktober 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. MANNAERT, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner afkomstig uit Drenoc (gemeente Klinë) en bezit u het Kosovaarse staatsburgerschap.

In 1991 vertrok u samen met uw ouders, (R.) en (S. T.) (O.V. X) en uw minderjarige broers en zussen naar Duitsland, waar uw ouders asiel aanvroegen. In 2002 huwde u met (F. M.) ((T.), O.V. X), een vrouw van Albanese origine, geboren in Albanië. Samen hebben jullie vijf kinderen.

In 2008 werd u, zonder uw echtgenote en kinderen, door de Duitse autoriteiten gerepatrieerd naar Pristina, Kosovo. Daar aangekomen werd u gedurende een half uur ondervraagd door de politie. Er werd u ondermeer gevraagd waarom u Kosovo had verlaten en waarom u terug was gekomen uit Duitsland. De politie legde u ook uit hoe u zich naar Drenoc, Klinë, kon begeven. U nam de bus en in Drenoc aangekomen vroeg u aan een oudere etnische Albanees hoe u uw documenten kon bekomen. Tevens belde u naar uw broer (F.) in Duitsland, die u het telefoonnummer gaf van dhr. (R.), een

familielid van uw opa in Kosovo. U belde naar deze persoon en even later kwam (G. R.), het kind van de oom van uw opa, u ophalen en bracht u bij hem thuis. U begaf zich naar het arbeidsbureau om werk te vinden. U werd er wel ingeschreven, maar men stelde dat u er niet kon werken omdat u zolang in Duitsland had gewoond.

Op een dag vertrok u met de taxi naar de plek waar uw ouders vroeger een huis hadden. Dit huis was vernield en u wou dit filmen. Daar aangekomen werd u aangevallen en geslagen door een aantal Albanezen. De Albanezen zeiden u dat u daar niet mocht komen wonen, dat het huis vernield was en vroegen waarom u het huis eigenlijk wou filmen. De taxichauffeur kon niets tegen hen doen. Ook hij werd door hen bedreigd. Hij slaagde er wel in u naar de auto te brengen en u af te zetten bij uw familieleden. U ging niet naar de dokter en diende ook geen klacht in tegen deze Albanezen omdat u vreesde voor u leven aangezien iedereen in Kosovo van Albanese origine is.

Tijdens uw verblijf in Kosovo deed u meerdere pogingen om uw echtgenote te contacteren maar u kon haar niet bereiken. Sindsdien is zij vermist. Gezien u in Kosovo geen huis had, u uw echtgenote niet kon vinden en u in elkaar werd geslagen door Albanezen, besloot u drie maanden na uw aankomst in Kosovo het land opnieuw te verlaten.

Op 14 december 2008 kwam u in België aan, waar u dezelfde dag asiel hebt aangevraagd. Bij uw inschrijving vernam u dat ook uw ouders en uw broer, (J. T.) (O.V. 6.255.578), in België verblijven. Uw echtgenote en uw vijf minderjarige kinderen vervoegden u in België op 12 juli 2009.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Kosovaars paspoort, uw UNMIK-identiteitskaart (d.d. 19/09/2008), uw lidkaart van de Roma-gemeenschap, uw UNMIK-geboorteakte, een attest van de gemeente Klinë waaruit blijkt dat u er een onroerend goed bezit, d.d. 11 september 2008, een attest afgeleverd door (G. T.), voorzitter van de Roma-vereniging van Kosovo, waarin verklaard wordt dat uw huis vernield werd tijdens en na de oorlog en al uw familieleden Kosovo hebben verlaten, uw Duitse huwelijksakte, de Duitse afstammingsakte van uw dochter (L. A.) en de geboorteaktes van uw overige vier kinderen en uw Duits rijbewijs."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de Duitse autoriteiten tot repatriëring naar Kosovo overgingen omdat u er zware criminele feiten (m.n. 2 overvallen, waaronder één poging) heeft gepleegd en hiervoor veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 7,5 jaar.

Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal werd u meerdere keren gevraagd naar de reden van uw repatriëring vanuit Duitsland en of u er misschien ooit strafrechtelijke feiten had begaan (gehoor CGVS I p. 17).

Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS repliceerde u dat u éénmaal voor de rechtbank was verschenen omwille van een gevecht in een discotheek als minderjarige (gehoor CGVS I p. 18).

Toen u de vraag tijdens uw tweede gehoor opnieuw werd gesteld, verklaarde u dat u nooit strafrechtelijke feiten had begaan in Duitsland (gehoor CGVS II pp. 10, 12).

Uw verklaring dat u volkomen onverwacht 's nachts door de Duitse autoriteiten naar Kosovo werd gerepatriëerd (gehoor CGVS I p. 5), is dan ook geenszins geloofwaardig, temeer u zich ten tijde van uw repatriëring in de gevangenis bevond en uw repatriëring kaderde in een akkoord dat u sloot met de Duitse autoriteiten over uw vervroegde vrijlating, zoals uw echtgenote bevestigde (gehoor CGVS echtgenote p. 7).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen brengt uw algemene geloofwaardigheid volledig in het gedrang.

Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo.

U verklaarde Kosovo te hebben verlaten omdat u door Albanezen in elkaar werd geslagen en bedreigd toen u, na uw terugkeer uit Duitsland, uw vernielde woning ging bezichtigen (gehoor CGVS I p. 14).

De door u ingeroepen feiten zijn echter problemen van interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenschappelijke (strafrechtelijke aard).

Er kan inzake de door u aangehaalde problemen redelijkerwijze aangenomen worden dat u alle mogelijke stappen onderneemt om uw veiligheid te garanderen. U diende echter geen klacht in tegen deze handelingen. U verklaarde niet naar de politie te durven gaan omdat de agenten ook etnische

Albanezen zijn. U was hiervoor te bang en u wist ook niet waar de internationale organisaties zich bevonden (gehoor CGVS I p. 15 en gehoor CGVS II p. 4).

Deze argumenten kunnen bezwaarlijk weerhouden worden als een afdoende verklaring voor uw nalatigheid. Het indienen van een klacht houdt in dergelijke gevallen immers specifiek een verzoek tot bescherming in.

Het feit dat in hoofdzaak etnische Albanezen werkzaam zijn bij de politie van Klinë, wijst er op zich niet op dat uw eventuele klacht op basis van onderscheid naar etnie zou behandeld worden.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat minstens twee personen van de RAE (Roma/Ashkaeli/Egyptenaren) gemeenschap - waartoe ook u behoort - werkzaam zijn bij de lokale politie (Kosovo Police) in Klinë. Uit diezelfde informatie blijkt tevens dat er geen veiligheidsproblemen zijn voor de RAE-gemeenschap in Klinë. Er is ook niet langer sprake van interetnisch geweld.

Aldus heeft u niet aangetoond dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo geen hulp of bescherming van de aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten (KP, KFOR, EULEX) zou kunnen afdwingen voor de door u gevreesde problemen.

Het feit dat u in Kosovo niet langer over een eigen woning beschikte (gehoor CGVS II p. 10), is een probleem van louter socio-economische aard en ressorteert als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

Dit is ook geen afdoende reden waarom u zich niet elders in Kosovo, in een gemeente met een grote Roma-gemeenschap, zou kunnen hervestigen.

Uit niets blijkt bovendien dat u hieromtrent discriminatoir zou behandeld worden door de Kosovaarse gemeenschap.

De Kosovaarse autoriteiten, zo blijkt voorts uit de ons beschikbare informatie, hebben de laatste jaren ernstige inspanningen ondernomen en vooruitgang geboekt om het multi-etnische karakter van Kosovo te versterken. Hierbij werd tevens aandacht besteed aan de RAE-gemeenschap en de socio-economische problemen van deze gemeenschap. Zo ontwikkelde de Kosovaarse overheid een strategisch plan voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptenaren. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, informele nederzettingen, registratie en documenten, terugkeer en reïntegratie, onderwijs, cultuur, identiteit, media en informatie, tewerkstelling en versterking van de economische positie, gezondheid en sociale onderwerpen, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke deelname en vertegenwoordiging en vrouwen.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat het feit dat u na uw terugkeer uit Duitsland in Kosovo probleemloos aan nieuwe identiteitsdocumenten (o.a. identiteitskaart en paspoort) kon geraken, een eerste en belangrijke stap naar integratie is. Dergelijke documenten waarborgen tevens enkele belangrijke fundamentele basisrechten als burger en wijzen er ook op dat u zich als burger blijkbaar probleemloos kon richten tot uw lokale autoriteiten in Kosovo. Voorts blijkt uit uw verklaringen en die van uw echtgenote, die overigens uit Albanië afkomstig is, dat u eveneens de Albanese taal machtig bent (gehoor CGVS II pp. 4, 7 en gehoor CGVS echtgenote p. 8), wat voorts een belangrijke factor ter bevordering van lokale integratie is.

Tevens dient vastgesteld dat u evenmin voldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u zich niet in Albanië, het land van oorsprong van uw wettige echtgenote, (F. T.), zou kunnen vestigen. De Albanese wetgeving voorziet immers dat een buitenlander die is gehuwd met een Albanees onderdaan sedert minimum drie jaar en die een jaar onafgebroken in Albanië woont, de Albanese nationaliteit kan verwerven. U verklaarde louter dat u zich niet in Albanië kan vestigen omdat daar ook Albanezen wonen (gehoor CGVS II p. 5).

Inzake de asielaanvraag van uw echtgenote, (F. T.) (O.V 6.460.768), besloot ik voorts het volgende:

“Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u zich anno 2009 op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan beroepen in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië.

Vooreerst verliet u Albanië in 1995 louter en alleen omdat u eens iets anders wilde zien. Door een samenloop van omstandigheden belandde u in april 1996 in Duitsland (gehoor CGVS p. 4).

U besloot Duitsland in 2009 te verlaten omdat u vreesde naar Albanië teruggeleid te worden wegens het afwijzen van uw twee asielaanvragen en omdat u had vernomen dat uw echtgenoot zich in België bevond (gehoor CGVS pp. 5-6).

U haalde echter onvoldoende feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat u zich heden, in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië, kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U verklaarde niet naar Albanië terug te kunnen keren omdat uw familie is gekant tegen uw huwelijk met een Roma-zigeuner uit Kosovo. De problemen met uw familie zijn echter van louter intrafamiliale aard. Uit niets in uw verklaringen blijkt verder dat u zich in geval van eventuele problemen met uw familie wegens uw huwelijk niet zou kunnen wenden tot de autoriteiten van uw land van herkomst.

U stelde louter dat u zich inderdaad tot de politie zou kunnen wenden mocht uw familie, met wie u reeds jaren geen contact meer heeft, gewelddadig worden, maar dat u geen klacht wenst neer te leggen tegen uw familie (gehoor CGVS p. 6). Evenmin haalde u voldoende concrete feiten of elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet elders in Albanië zou kunnen vestigen om eventuele problemen met uw familie te ontwijken. U stelde in dit verband enkel dat u er de moed niet voor zou hebben (gehoor CGVS p. 6)."

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat ik inzake de asielaanvraag van uw ouders, (R.) en (S. T.) (O.V. 6.255.581), op 15 december 2008 besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook ten aanzien van uw broer, (J. T.) (O.V. 6.255.578), nam ik voornoemde datum eenzelfde beslissing.

De door u neergelegde documenten werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, etnische origine, burgerlijke staat, uw eigendom in Kosovo en uw gezinssamenstelling staan immers niet ter discussie."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en weigert hem ook de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Samenvoeging van de beroepen

De Raad stelt vast dat tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen inzake verzoeker, beroep werd ingediend bij verzoekschrift van 21 oktober 2009 van advocaat B. MANNAERT en gekend bij de Raad onder dossiernummer 46.790.

Bij verzoekschrift van 20 oktober 2009, ingediend door advocaat J. KEULEN en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer 46.712, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing.

Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp.

Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers 46.790 en 46.712 samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 21 oktober 2009 een schending aan van artikel 3 EVRM. Hij beweert dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een risico loopt op een "mensonterende behandeling" en dat de Commissaris-generaal hier geen rekening mee gehouden heeft.

Verzoeker herhaalt dat hij aangevallen werd door Albanezen en meent dat deze problemen niet van interpersoonlijke en strafrechtelijke aard zijn.

Hij verklaart voorts geen klacht ingediend te hebben uit angst voor de reacties vanwege de Albanese politieagenten en merkt op dat de Commissaris-generaal in zijn beslissing niet aangeduid heeft dat de twee personen van de RAE-gemeenschap effectief tot de Roma gemeenschap behoren. Uit de inspanningen die werden gedaan ten bate van de RAE-gemeenschap, leidt verzoeker af dat er wel degelijk problemen waren en zijn.

Verzoeker voert tevens een schending aan van artikel 48/4, §2, c van voormelde wet van 15 december 1980. Hij citeert hierbij artikel 48/4, §2 en beweert te voldoen aan de voorwaarden om van deze bescherming te genieten. Verzoeker herhaalt nogmaals dat het feit dat er inspanningen gedaan worden om problemen te voorkomen, volgens hem betekent dat er nog problemen zijn.

3.2. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 oktober 2009 een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij stelt dat de bestreden beslissing onderworpen is aan de formele motiveringsplicht en beweert dat deze niet voldoende is gemotiveerd. Verzoeker beweert dat niet gemotiveerd wordt waarom hij niet in

aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verklaart immers Roma te zijn uit Kosovo en laat gelden dat van verschillende familieleden van hem de status van vluchteling werd erkend.

3.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.4. De Raad merkt op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, beschikt over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij slechts melding maakt van één incident met “*drie à vier*” “*jonge kerels*”, “*burgers*”, “*jonge Albanezen*” (zie verhoorverslag van 9 juli 2009, p. 4), met name toen hij zijn ouderlijke woning ging filmen werd hij bedreigd en geslagen door hen. Dit lot viel volgens de verklaringen van verzoeker trouwens ook te beurt aan de taxichauffeur die hem tot daar had gebracht (zie voormeld verhoorverslag, p. 4).

Verzoeker verklaart geen klacht te hebben ingediend en zelfs hoewel hij bewusteloos was geslagen, niet naar een dokter te zijn geweest (zie voormeld verhoorverslag, p. 4).

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen elementen bijbrengt om dit eenmalig voorval tussen hem en enkele jonge Albanese burgers, een ander dan gemeenrechtelijk karakter te geven.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker van het incident dat hij verhaalt, geen enkel begin van bewijs bijbrengt.

De Raad merkt verder op dat de Commissaris-generaal bij zijn nota van 28 oktober 2009 een update dd. 19 oktober 2009 heeft bijgevoegd van de informatie betreffende de veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de Roma in Kosovo.

In het licht van artikel 39/76 van voormelde wet van 15 december 1980 is de Raad in redelijkheid van oordeel dat verweerder de nota niet eerder in de procedure kon meedelen -de bestreden beslissing dateert van 23 september 2009- waardoor de Raad deze in overweging neemt.

Uit deze informatie blijkt dat "In de regio Pejë/Pec die bestaat uit de gemeenten Pejë/Pec, Istog/Istok en Klinë/Klina -verzoeker is volgens zijn verklaringen afkomstig uit Drenoc (gemeente Klinë)-, werden recentelijk geen ernstige veiligheidsincidenten gemeld, de Roma, Ashkali en Egyptische gemeenschappen in de regio Pejë/Pece verplaatsen zich over het algemeen vrij binnen de regio en veel van hen reizen regelmatig naar andere gebieden van Kosovo".

Uit deze info blijkt ook dat "Roma, Ashkali, en Egyptenaren in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie. Het vertrouwen in de Kosovo Police (KP) is over het algemeen goed. De klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. De drie gemeenschappen ondervinden geen belangrijke belemmeringen in hun toegang tot het gerechtelijk systeem".

Deze informatie gaat derhalve in tegen het bestaan van beweerd voorval en tegen de uitleg van verzoeker dat hij "bang was" om klacht neer te leggen.

De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker bij het relateren van zijn relaas, meer bepaald omtrent zijn repatriëring naar Kosovo waarbij hij volgens zijn verklaringen "s nachts volkomen onverwacht door de Duitse autoriteiten naar Kosovo werd gerepatriëerd", de waarheid zwaar geweld aandeed.

De Raad verwijst voor de details naar de motivering van de bestreden beslissing die luidt:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt omdat u er zware criminele feiten (m.n. 2 overvallen, waaronder één poging) heeft gepleegd en hiervoor veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 7,5 jaar.

Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal werd u meerdere keren gevraagd naar de reden van uw repatriëring vanuit Duitsland en of u er misschien ooit strafrechtelijke feiten had begaan (gehoor CGVS I p. 17).

Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS repliceerde u dat u éénmaal voor de rechtbank was verschenen omwille van een gevecht in een discotheek als minderjarige (gehoor CGVS I p. 18).

Toen u de vraag tijdens uw tweede gehoor opnieuw werd gesteld, verklaarde u dat u nooit strafrechtelijke feiten had begaan in Duitsland (gehoor CGVS II pp. 10, 12).

Uw verklaring dat u volkomen onverwacht 's nachts door de Duitse autoriteiten naar Kosovo werd gerepatriëerd (gehoor CGVS I p. 5), is dan ook geenszins geloofwaardig, temeer u zich ten tijde van uw repatriëring in de gevangenis bevond en uw repatriëring kaderde in een akkoord dat u sloot met de Duitse autoriteiten over uw vervroegde vrijlating, zoals uw echtgenote bevestigde (gehoor CGVS echtgenote p. 7)."

In acht genomen wat voorafgaat, zijnde de voormelde informatie, de afwezigheid van enig bewijs omtrent het beweerd incident, en de bedrieglijke verklaringen van verzoeker omtrent de reden van zijn repatriëring uit Duitsland, hecht de Raad aan de verklaringen van verzoeker omtrent de reden die hem noopte zijn land in december 2008 te verlaten geen enkel geloof.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

3.6. In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat een ongeloofwaardig relaas ook niet als basis kan dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad benadrukt bovendien dat een loutere verwijzing naar de wetsbepaling niet volstaat; verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Hij blijft hiertoe echter in gebreke.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. Artikel 48/4, §2, c van voormelde wet van 15 december 1980 werd aldus niet geschonden.

4.1. De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift van 20 oktober 2009 niet aantoont hoe de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel zouden geschonden zijn; een loutere uiteenzetting van wat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt, volstaat daartoe niet.

De Raad benadrukt vervolgens dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Aangaande verzoekers verwijzing naar de algemene situatie van de Roma in Kosovo, merkt de Raad op dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend; een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen.

Wat betreft verzoekers argument dat verschillende familieleden als vluchteling werden erkend, merkt de Raad op dat deze bewering onjuist is. De bestreden beslissing stelt immers dat ook inzake de asielaanvraag van zijn vrouw, zijn ouders en zijn broer, door de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Bovendien doet het argument als zouden enkele van zijn familieleden in het Rijk erkend zijn als vluchteling, geen afbreuk aan de vereiste voor de Commissaris-generaal om elke asielaanvraag individueel op zijn eigen merites te onderzoeken.

De Raad merkt verder op dat verzoeker in voormeld verzoekschrift de overige motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt; deze blijven gehandhaafd en worden door de Raad hernomen.

De Raad verwijst verder naar hetgeen vermeld wordt sub 3.5.

4.2. De Raad benadrukt tenslotte dat verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, eveneens feitelijke grondslag mist.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn (RvV 18 december 2008, nr. 20.745; RvV 28 mei 2008, nr. 11.903).

De Raad verwijst verder naar hetgeen vermeld wordt sub 3.6.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken nummers RvV/46 790 en RvV/46 712 worden samengevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 januari 2010 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE

M. BONTE